

EXCLUSIEF IN MIJN GEHEIM

De schietpartij op zorgboerderij Tro Tardi

*'Mijn dochter was
zijn doelwit'*

Kirsten (22), de dochter van Renate (55), heeft diverse uitdagingen en beperkingen, maar op zorgboerderij Tro Tardi vindt ze helemaal haar draai. Wel maakt Renate zich zorgen om de relatie die haar dan zeventienjarige dochter heeft met John van drieëndertig, die daar ook cliënt is. Ze is dan ook blij als Kirsten deze relatie uiteindelijk verbreekt. Wat ze niet konden vermoeden, is de gruwelijke gevolgen die dit zou hebben: jaren later opent John S. het vuur op de zorgboerderij op zoek naar Kirsten. Exclusief aan Mijn Geheim vertelt Renate haar schokkende verhaal.

Nietsvermoedend wilde ik die ochtend op 6 mei vorig jaar mijn voordeur binnenstappen, toen ineens mijn buurvrouw naar me toekwam met een ontdaan gezicht. We wonen al jaren naast elkaar en we kennen elkaar goed, zij heeft mijn dochter Kirsten zien opgroeien. ‘Renate, wat vreselijk!’ riep ze, ‘die schietpartij op de zorgboerderij!’ Ze trok me naar binnen, waar de televisie aanstond. Ze vertelde dat er een schietpartij had plaatsgevonden op de zorgboerderij waar Kirsten jarenlang naartoe was gegaan voor haar dagbesteding. Huilend heb ik samen met haar het nieuwsbericht afgekeken. In de loop van de dag werd bekend wie de slachtoffers waren. Twee mensen, Ann-Sofie en begeleider Nathalie die ik goed kende, waren overleden, twee anderen, Fleur en Roan, waren zwaargewond. Een paar dagen daarvoor had mijn dochter Kirsten van tweeëntwintig me verteld dat ze op haar telefoon lugubere berichten en foto’s had ontvangen. Eerst een foto van een wapen en een briefje met haar naam erbij, en in een ander bericht werd zij gesommeerd om naar een bepaalde plek te komen. Meteen be kroop me een onheilspellend gevoel. ‘Ik ga niet, hoor,’ zei ze, en ik zei direct dat ze wel met de berichten naar de politie moest gaan. En dat deed ze. Een dag later kregen we een foto van een gruwelijk tafereel van een bebloede en geknevelde man. Ook was er een briefje op te zien met Kirstens naam en de datum. Kirsten zei dat ze geen idee had waar de berichten vandaan kwamen. Ik geloofde haar op haar woord. Meteen ben ik in de auto gesprongen en naar het politiebureau gereden. Zij namen het ook serieus en pakten de zaak meteen op.”

Beperkingen

“Mijn dochter is anders dan anderen. Ze liep op jonge leeftijd al vast op school, bleef achter in emotionele en cognitieve ontwikkeling en had moeite met sociale situaties. Toen ze negen jaar was kreeg ze na uitgebreid onderzoek de diagnoses obsessief autisme en MCDD (*meervoudige complexe ontwikkelingsstoornis, een vorm van autisme waarbij het vooral lastig is om met emoties om te gaan, red.*). De ontwikkelingsstoornis MCDD heeft ook kenmerken van een angststoornis. Controle houden, onder andere door middel van vaste rituelen, is voor Kirsten dus heel belangrijk,

DE FEITEN

Op 4 mei vorig jaar werd in Vlissingen een zestigjarige schoenmaker doodgeschoten in zijn winkelpand. Twee dagen later opende een man het vuur op zorgboerderij Tro Tardi in het Zuid-Hollandse Alblasserdam. Daarbij kwamen een zestienjarige meisje en een vierendertigjarige medewerkster om het leven, twee mensen raakten zwaargewond. John S. wordt ervan verdacht deze moorden te hebben gepleegd en heeft deze inmiddels bekend. Op de rechtszaak, die op 12 en 13 juni werd afgerond, bleek dat John het had voorzien op zijn ex-vriendin Kirsten (22). Ook Renate (55), de moeder van Kirsten, zou een doelwit zijn.

‘Kirsten vertelde dat ze op haar telefoon lugubere berichten en foto’s had ontvangen, ze had geen idee van wie’

anders gaan haar angsten met haar aan de haal. Angst uitte zich bij haar vaak in extreem opstandig gedrag en woedeaanvallen. Ondanks Kirstens diverse pogingen om gewoon als ieder ander van haar leeftijd te zijn, mislukte dat telkens weer. Het lukte niet om een opleiding af te maken, elke keer liep ze tegen beperkingen aan. Haar grote inzet en de ondersteuning die ze inmiddels van vele kanten kreeg, brachten niet de resultaten die ze graag had gezien. Het werd duidelijk dat ze het meest gebaat zou zijn bij een dagbesteding in een rustige omgeving. Die vond ze bij zorgboerderij Tro Tardi in Alblasserdam, waar ze volop met paarden bezig kon zijn, haar grote hobby. Ze kwam er al vanaf 2009 en vond het er heerlijk. De begeleiders en de eigenaresse waren fantastisch voor Kirsten. Voor haar bepaald geen straf om daar meerdere dagen in de week te mogen doorbrengen. Kirsten was dan wel anders, tegelijkertijd was ze ook gewoon een meisje dat in de puberteit terechtkwam, met alles wat erbij hoort. Dus ook hormonen én de zoektocht naar liefde. Ze was heel goedgelovig en geloofde dus alles wat iedereen tegen haar zei. Ze kwam in aanraking met onpure types die van alles van haar wilden, onder het mom

van 'verkering'. Wat dat betreft liep ze in zeven sloten tegelijk. Voor haar was het namelijk heel lastig om iemand met slechte bedoelingen te herkennen en ze was heel beïnvloedbaar. Daardoor kwam ze nog wel eens in moeilijkheden, ondanks intensieve begeleiding en pogingen om haar te sturen. Af en toe kwam er ook heus een vriendje voorbij bij wie we wel goede intenties zagen, maar blijvend waren deze niet."

Relatie

"In 2017 begon Kirsten te veranderen. Ze ging zich extreem afzetten tegen mij en mijn man Enzo en de zorgboerderij. Waardoor dit precies kwam, wisten we niet. We weten het aan de puberteit, maar toen we gevraagd werden voor een gesprek op de zorgboerderij door de begeleiding, werd alles in een klap duidelijk. Kirsten bleek een relatie te hebben met de drieëndertigjarige John. Zij was zeventien... Ineens begrepen we wie 'die vrijwilliger van de zorgboerderij' was over wie ze in de maanden daarvoor een aantal keer had verteld. Deze man gaf haar goede raad, had ze gezegd, hij wist precies wat goed voor haar was. De periode daarna kwamen we vaker met hem in aanraking. Natuurlijk gunden wij haar de liefde, maar bij deze man kregen we een heel naar gevoel. Het grote leeftijdsverschil en het verschil in verstandelijke vermogens baarde ons grote zorgen. En we

'Op zorgboerderij Tro Tardi kon Kirsten volop met paarden bezig zijn, haar grote hobby. Ze vond het er heerlijk'

vonden zijn gedrag eng. Hij deed geen pogingen om contact met ons te maken, hij negeerde ons als het maar even kon. Continu was hij in Kirstens nabijheid. Hij nam haar vanuit de zorgboerderij mee naar zijn huis en als hij haar dan thuisbracht, bleef hij stilzweigend in de woonkamer wachten tot zij naar boven ging om naar bed te gaan. Pas dan vertrok hij, vaak zonder nog wat te zeggen.

Ze stond op het punt om op zichzelf te gaan wonen, onder begeleiding, en wij vonden het leuk om de voorbereidingen daarvoor met haar te beleven. Maar altijd was hij erbij. Hij was degene die haar adviseerde wat ze moest doen en voor ons was nauwelijks ruimte.

Meestal nam hij haar snel mee als wij in haar nieuwe huisje kwamen klussen. Ineens moest er dan dringend iets gekocht of gehaald worden voor haar huis, dat kon dan echt niet wachten. Of ze moesten toevallig gaan lunchen. Vaak waren ze dan heel lang weg. Kirsten was zichzelf niet meer en ik had

het gevoel dat we heel voorzichtig moesten zijn, want ik vermoedde dat, als John de kans zou krijgen, hij haar volledig bij ons weg zou trekken. Mijn gevoel was gebaseerd op het gedrag dat hij vertoonde en de plotselinge gedragsverandering bij Kirsten.

Hij stuurde er steeds vaker bij haar op aan dat ze op haar achttiende bij hem kwam wonen. Er moesten maar snel kindjes komen en dat kon dan op zijn naam. Kirsten kopieerde wat hij zei en vertelde ons tot in den treure over deze plannen. Het krijgen van een kindje werd een obsessie voor haar, ondanks dat voor ons duidelijk was dat een kindje in haar geval verre van wenselijk was. We probeerden de impact van zo'n beslissing duidelijk te maken aan haar, maar daar stond ze niet voor open op dat moment. Ze wilde een baby en sprak erover alsof het over een nieuwe tas ging. Wij moesten ons niet zo druk maken. Als de zorgen voor een baby te zwaar zouden worden, dan zou John er toch ook nog zijn? Zijn invloed op haar was enorm en daar konden wij weinig tegen doen, ze zagen elkaar immers vrijwel dagelijks op de zorgboerderij. Ik moest praten als Brugman om haar ervan te overtuigen dat het beter was om eerst zelf een huisje te betrekken en zelfstandig te worden. Ze moest eerst maar eens leren om voor zichzelf te zorgen, daar zou ze haar handen al vol aan hebben. Bovendien was de relatie pas twee maanden officieel. Het ging behoorlijk snel allemaal. Vurig hoopte ik dat ze tot het inzicht zou komen dat ze beter rustig aan kon doen."

Koude rillingen

"Ik kreeg steeds meer de koude rillingen van die vriend van haar. Ik was er inmiddels achter dat hij geen vrijwilliger was bij de zorgboerderij, maar een cliënt. Zelf zei hij dat hij autisme had, maar dat betwijfelde ik. In het verleden heb ik

veel met psychiatrisch patiënten gewerkt en ik zag dingen bij hem die me niet zinden. Het klopte niet, deze man... We hadden inmiddels gemerkt dat hij Kirsten bespeelde en manipuleerde. Dat ging soms zo geraffineerd dat je er niet goed de vinger op kon leggen, maar soms lag het er dik bovenop. Maar Kirsten ging mee met alles wat hij zei. Ik begrijp nu dat ze een grote, intense angst voor hem had. Veel later kwam namelijk naar buiten dat hij haar soms gruwelijk behandelde en haar tegelijkertijd wijsmaakte dat hun relatie 'normaal' was. Hij was degene die haar gelukkig maakte, zei hij. Gelukkig? Dat was ze al een tijdje niet meer, dat zagen we aan haar. Maar hoe moest een minderjarig, angstig en kwetsbaar meisje, dat toch al niet zo veel van relaties begrijpt, weten wat of wie daar de oorzaak van was? Toch was Kirsten op het moment dat ze het huis

‘Johns invloed op haar was enorm en wij konden er weinig tegen doen, ze zagen elkaar immers vrijwel dagelijks op de zorgboerderij’

uitging, zo moedig om tijdens een gesprek met ons en haar begeleider haar angsten uit te spreken. Ze vertelde dat ze bang was van John, dat ze het uit wilde maken, maar dat dit niet mocht van hem. ‘Ik wil bellen, maar dan moeten jullie meeluisteren,’ zei ze uiteindelijk. We beloofden haar bij te staan en toen durfde ze John op te bellen om hem te vertellen dat het uit was. Haar begeleider en ik hoorden hoe hij haar op andere gedachten probeerde te brengen, op een heel dwingende manier. Hij praatte op haar in, maakte haar bang en zei meerdere keren op strenge toon, als een schoolmeester: ‘Nee, je maakt het niet uit, dat doe je niet!’ Het was hartverscheurend om de verwarring in Kirstens ogen te zien, maar ze hield heel dapper voet bij stuk en bleef erbij dat ze geen relatie meer met hem wilde.”

Dwingend

“We stelden de mensen van de zorgboerderij op de hoogte van de situatie en die hebben zeer goed gehandeld door meteen stappen te ondernemen om een passende, nieuwe plek te vinden voor John. In overleg besloten we dat Kirsten even niet naar de zorgboerderij zou gaan. Een verbroken relatie, een nieuwe woonsituatie... het was sowieso allemaal wat veel voor haar.

John accepteerde niet dat het uit was. Hij bleef op een dwingende manier contact met

haar zoeken, via verschillende kanalen. Hij zette daarbij ook anderen in, appte haar vanaf verschillende telefoonnummers en hing rond bij haar woning. Het zorgde voor grote verwarring, een gevoel van onveiligheid en angst bij Kirsten en uiteindelijk maakten we diverse meldingen bij de politie.”

Rustiger vaarwater

“Intussen was ik via social media in contact gekomen met een moeder van een ander meisje met wie hij het eerder had aangelegd. Ook dit meisje was kwetsbaar door een beperking. Deze moeder kwam met eenzelfde soort verhaal over hem en voorspelde dat het lastig zou worden om van hem af te komen. Na een aantal weken zijn we, op verzoek van Johns nieuwe dagbestedingsplek, nog eenmaal in gesprek gegaan met hem. Anders zou het nog in zijn hoofd blijven zitten, werd er gezegd. Kirsten wilde er niet bij zijn, zij was te bang voor hem, zei ze, dus ging ik met mijn man. John probeerde ons ervan te overtuigen dat hij degene was die Kirsten gelukkig maakte, weer op dat belerende toontje van hem. We hebben hem daarop duidelijk gemaakt dat zijn pogingen om Kirsten terug te krijgen moesten stoppen: zij was niet gediend van een relatie met hem. Daarmee was wat ons betreft de kous af. Daarna hoorde Kirsten niets meer van hem, tot haar opluchting. ►

Dit speelde zich allemaal af in 2017. Kirsten ging weer terug naar de zorgboerderij, maar is daar uiteindelijk weggegaan nadat zij een periode doormaakte waarin het niet goed met haar ging. Na het inlassen van rust, het aanpassen van haar medicatie en een verhuizing naar een nog veiligere woonlocatie, kwamen we allemaal in wat rustiger vaarwater terecht. We pakten de draad van ons leven weer op en de jaren verstreken.”

Lugubere berichten

“Kirsten ontmoette een lieve jongen met wie ze nu al ruim anderhalf jaar samen is. Deze jongen sloten we meteen in ons hart. Het ging eindelijk goed met Kirsten. Wat waren wij daar gelukkig mee, na jaren van zorgen.

De lugubere berichten die ze begin mei 2022 uit het niets ontving, konden we dus helemaal niet plaatsen.

Koortsachtig probeerden we te bedenken waar het vandaan kwam. Ging het helemaal niet zo goed met Kirsten als we dachten, had ze misschien banden met criminele types? Niet lang na onze melding bij de politie over de berichten, nam haar begeleider contact met ons op. De politie was langsgeslagen en had Kirsten meegenomen. Er zou contact opgenomen worden met me. Wat een gek verhaal!

Waarom zou ze opgehaald zijn? Uiteindelijk sprak ik met iemand van de recherche die uitleg gaf. Kirsten was voor verhoor en voor haar eigen veiligheid meegenomen, bevestigden ze, en ze zouden me op de hoogte houden. Ze beloofden me ook dat ze goed voor haar zouden zorgen. Die avond werd ik weer gebeld en hoorde ik dat het ging om een groot onderzoek, verder konden ze niets zeggen. Later op de avond hoorde ik dat

‘Bij thuiskomst kwam de buurvrouw meteen naar buiten. ‘Renate, wat vreselijk! Van de zorgboerderij!’ zei ze’

Kirsten genoot van de paarden op zorgboerderij Tro Tardi

Kirsten in veiligheid moest worden gebracht. Toen ik haar ophaalde om samen naar een door de politie aangewezen veilige locatie te gaan, hoorde ik dat de berichten van John S. kwamen en dat ze naar hem op zoek waren. Ikzelf dacht in eerste instantie: hoe erg kan het zijn? Het zou vast met een sisser aflopen.

Kirsten was grondig ondervraagd over hem en haar relatie met hem. Daarbij was ze heel openhartig en ik hoorde later veel schokkende en verdrietige dingen die voor mij ook nieuw waren. Hij had haar op allerlei manieren misbruikt, zodanig dat we door de recherche werden geadviseerd daar op een later tijdstip aangifte van te doen. Het was vreselijk om dat te horen. De relatie was dus nog giftiger geweest dan ik dacht. Dat kwam behoorlijk binnen.”

Ondergedoken

“Het was een gekke nacht, die nacht dat we ondergedoken zaten, maar als het licht wordt, dan ziet de wereld er ineens toch weer wat beter uit. Redelijk gerustgesteld ging ik dus op huis

aan, nadat Enzo me had afgelost. Kirsten bleef voorlopig met hem op de onderduikplek. Bij thuiskomst kwam de buurvrouw meteen naar buiten. Met haar had ik in de dagen ervoor mijn zorgen gedeeld over de berichten en foto's die Kirsten had ontvangen. 'Renate, wat vreselijk! Van de zorgboerderij!' zei ze. Ze trok me naar binnen, waar de televisie aanstond. Ze zei dat er een schietpartij had plaatsgevonden op de zorgboerderij waar Kirsten jarenlang naartoe was gegaan. Huilend heb ik het nieuwsbericht afgekeken. In de loop van de dag werd het nieuws over wie de slachtoffers waren bekend. Twee mensen, Ann-Sofie en begeleider Nathalie waren overleden, twee anderen, Fleur en Roan, waren zwaargewond. Het heeft lang geduurd voordat ik kon bevatten wat er was gebeurd."

Een hel

"De periode daarna zijn heel veel puzzelstukjes op zijn plek gevallen. Dat John S. achter de gruwelijke schietpartij bij Tro Tardi zat, werd al snel bekend, maar hij had nog meer gedaan. Een schoenmaker uit Vlissingen had hij een aantal dagen eerder om het leven gebracht. De foto's die Kirsten had gekregen, waren echte foto's geweest. De bebloede man op de foto's was de vermoorde schoenmaker. Het briefje dat op het lichaam zichtbaar was, met Kirstens naam en de datum, was geen trucage geweest. John S. had het allemaal op zijn geweten. Afschuwelijk. Wat hij op de ochtend van zes mei bij de zorgboerderij heeft gedaan, is ook onbeschrijfelijk wreed en gewetenloos. Ons hart huilt elke dag om de slachtoffers die hij heeft gemaakt. Wat zij en de nabestaanden moeten doorstaan, is te groot om ons een voorstelling van te kunnen maken. Dat moet een hel zijn. De gedachte dat John naar de zorgboerderij was gegaan, omdat dit zijn link met Kirsten was, speelde meteen door ons hoofd. De politie was al die tijd naar hem op zoek geweest, maar had hem niet kunnen vinden, omdat hij zich verscholen had. Zijn telefoon had hij uitgeschakeld en hij had twee nachten in een hotel doorgebracht langs de route die Kirsten vroeger reed van huis naar de zorgboerderij. In de maanden erna werd er steeds meer

bekend. Door de politie en de hulpdiensten werden we ook als slachtoffer aangemerkt, en dat voelde in eerste instantie dubbel. Wij waren er immers 'goed' vanaf gekomen, in vergelijking met de mensen die ter plaatse waren geweest of iemand hadden verloren. Maar op ons had het zeker ook veel impact, dus is het fijn dat ook onze pijn en angsten werden erkend. De opvang vanuit de

betrokken instanties hebben wij als zeer goed ervaren."

Gevolgen

"Kirsten en ik hebben er PTSS door opgelopen. Kirsten was er heel verdrietig om, zei vaak: 'Mama, had hij mij maar vermoord, dan hadden die andere mensen nog geleefd,' en dat vond ik zo erg.

In de periode net na de schietpartij was de angst bij mij steeds aanwezig. Niets voor mij. Ik durf van mezelf te zeggen dat ik best sterk in mijn schoenen sta: ik heb 23 jaar gewerkt als ambulance-verpleegkundige en ben in heel wat heftige en extreme situaties beland. Nooit had ik ergens last van gehad, nu was de angst soms zo intens dat ik nauwelijks durfde te bewegen en mijn hart voelde bonken in mijn lijf. Uiteindelijk heeft EMDR mij van de ergste angstklachten afgeholpen. Dat mijn angsten gegrond waren, hoorde ik later. Ook ik bleek een doelwit te zijn, net als Kirsten en de eigenaresse van de zorgboerderij. Heel heftig om te horen. Intussen verschenen er steeds meer nieuwsberichten over de gebeurtenissen. Het was moeilijk te verteren dat in sommige berichten John S. werd neergezet als slachtoffer van een falend systeem. Ook werd soms gesuggereerd,

‘Ons hart huilt elke dag om de slachtoffers. Wat zij en de nabestaanden moeten doorstaan, moet een hel zijn’

zonder namen te noemen weliswaar, dat Kirsten als zijn ex en ik als 'bemoeizuchtige moeder' een oorzaak zouden zijn voor zijn ontsporing. Dat bezorgde me een schuldgevoel. Gelukkig heb ik veel mensen om me heen met wie ik deze gevoelens kan delen. Zij lieten me inzien dat ons niets te verwijten valt. Iedereen heeft het recht om een relatie te verbreken en iedere moeder heeft het recht om haar kind daarbij te steunen en waar nodig te beschermen. Het ging om een verbroken relatie, niets meer en niets minder, bijna iedereen maakt dat in zijn leven mee. Er is helemaal niets wat een excuus kan zijn voor zijn afschuwelijke acties en het is ronduit belachelijk dat hij dit op de omstandigheden of op anderen wil afschuiven. Hij heeft de trekker overgehaald, hij heeft dit gedaan."

Rechtszaak

"Naarmate de rechtszaak dichterbij kwam, nam de spanning toe. De dagen begonnen weer steeds meer in het teken te staan van de gebeurtenissen, van alles kwam weer naar boven. Door de advocaten en de Officier van Justitie werden we goed voorbereid. Met Kirsten mocht ik van tevoren een kijkje nemen in de rechtszaal, zodat zij zich een voorstelling kon maken van hoe het eruit zou zien en zou gaan verlopen. Voor Kirsten heel belangrijk, vanwege haar autisme heeft ze moeite om met onverwachte situaties om te gaan. Tijdens de eerste dag van de strafzitting, die drie dagen zou duren, was de aandacht vooral

gericht op het beantwoorden van vragen door John S. Ik zat in dezelfde zaal als hij, samen met alle slachtoffers en nabestaanden. Andere betrokkenen zaten in een aparte zaal. Ik hoorde de hele dag een grote klaagzang van de dader over hoe erg het voor hem was. Het was hartverscheurend om het verdriet bij de nabestaanden te zien. Kirstens naam kwam vaak naar boven en op de momenten dat dit gebeurde, ondervond ik veel steun van de mensen om mij heen. Na een dag rust zou op woensdag, tijdens de tweede zittingsdag, ons verhaal aan bod komen. Ik voelde van alles - was woedend, bang en verdrietig - en ik wenste hem van alles toe, maar ik heb mijn uiterste best gedaan om een waardig en goed verhaal te vertellen dat recht doet aan onze gevoelens. Kirsten zou ook gebruikmaken van haar spreekrecht, zij zou als eerste het woord krijgen. Daarna zou ik haar verhaal aanvullen. Helaas werden we in de loop van dinsdag gebeld dat wegens persoonlijke omstandigheden van een van de rechters de zittingsdagen op woensdag en vrijdag niet door konden gaan. Dit was een teleurstelling, maar zoiets wordt natuurlijk niet zomaar afgezegd, we hadden er alle begrip voor. Het betekende wel dat we het boek nog niet konden sluiten, voor zover dit ooit kan.

'Er klonk applaus toen we de eis hoorden: 30 jaar gevangenis en TBS met dwangverpleging'

Inmiddels hebben de laatste twee zittingsdagen plaatsgevonden en is de rechtszaak afgerond. De tweede dag begon Kirsten met het voorlezen van haar slachtofferverklaring. Dit deed zij heel goed. Daarna mocht ik het woord voeren. In de loop van de dag hoorden we de verhalen van de slachtoffers en de nabestaanden van de slachtoffers. Het verdriet, maar ook het trauma is groot. Enorm ingrijpend en emotioneel was het om al die verhalen te horen. Woorden schieten daarvoor tekort."

Strafeis

"De volgende dag hoorden we de strafeis. Er klonk applaus door de zaal toen aan het einde van de ochtend de eis werd uitgesproken: 30 jaar gevangenisstraf en TBS met dwangverpleging. Een opluchting. Ook de bedreiging van Kirsten was hem ten laste gelegd. Zijn advocaat probeerde dat te weerleggen, hij stelde dat hij met het versturen van de foto's slechts om aandacht vroeg en schuldgevoelens wilde aanwakkeren. Onze advocaat reageerde daar heel fel op. Net als de Officier van Justitie, die van mening is dat de verdachte nooit meer aan de regie van de overheid onttrokken mag worden. Zo denk ik er ook over. Wat mij betreft blijft hij voor altijd achter slot en grendel." ■

De uitspraak volgt op 14 juli